Nr. 44

31 oktober 1959
VERSCHIJNT WEKELIJKS



SJORS

van de Rebellenclub

MUG en MIK

DE SPORTHELDEN



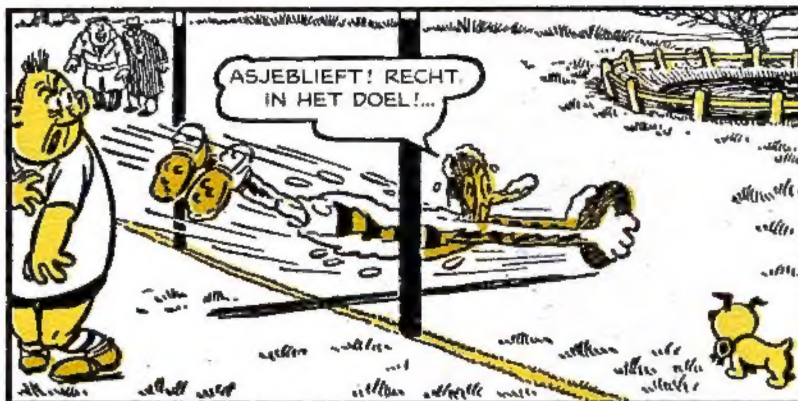


















De sprookjesschrijver

Iedereen kent wel een of meer sprookjes van de Deense schrijver Andersen, zoals bijvoorbeeld „De nieuwe kleren van de keizer", „De nachtegaal", „De prinses op de erwt" en „Het lelijke jonge eendje". Deze sprookjes zijn wereldberoemd en het zijn heus niet alleen kinderen geweest, die ze met groot plezier hebben gelezen en nog lezen; ze hebben ook volwassenen steeds weten te boeien. Dat komt, omdat Andersen niet alleen een verhaaltje vertelde, maar in zijn sprookjes een diepere betekenis legde en zijn lezers wijze levenslessen gaf.

Hans Christiaan Andersen werd op 2 april 1805 te Odense in Denemarken geboren. Hij was de zoon van een arme schoenmaker, die met veel moeite het dagelijks brood voor zijn gezin kon verdienen. Er heerste in het gezin dan ook meestal gebrek. Toen Hans naar de armenschool ging, brak er geen prettige tijd voor hem aan. Hij droomde en fantaseerde er altijd lustig op los. Hij was zeer ijdel. Tegen zijn medeleerlingen snoefde hij graag en hij beweerde dikwijls, dat hij later beroemd en rijk zou worden. De andere jongens en meisjes, die een heel verschillend karakter bezaten, lachten hem dan uit en jouwden hem op straat na. Het gevolg was, dat Hans zich heel weinig met andere kinderen bemoeide. Het liefst zat hij thuis en maakte kleertjes voor zijn houten poppen. Met deze poppen gaf hij voorstellingen in een theater, dat hij zelf in elkaar had getimmerd. 's Avonds luisterde hij gretig naar de sprookjes en fabels, die zijn vader hem vertelde.

Op elfjarige leeftijd verloor Hans zijn vader. Zijn moeder moest nu zelf de kost zien te verdienen en ging daarom uit werken. Hans was geheel aan zijn lot overgelaten en omdat hij op school toch maar werd geplaagd, bleef hij tenslotte weg. Soms speelde hij thuis met zijn houten poppen, maar meestal was hij te vinden aan de oever van het riviertje, waaraan hun huisje stond. Toen hij veertien jaar was geworden, besliste zijn moeder dat hij maar bij een kleermaker in de leer moest gaan. Hans had er echter helemaal geen oren naar, want het was zijn grootste wens toneelspeler te worden. Hij besloot dan ook naar Kopenhagen te gaan om daar te proberen aan het toneel te komen. Op een goede dag verliet hij zijn geboorteplaats en trok, zonder een cent op zak maar vol goede moed en met groot vertrouwen in de toekomst, naar de hoofdstad.

In Kopenhagen maakte hij een moeilijke tijd door en leed veel honger.

Telkens beproefde hij zijn geluk in een theater, maar hoewel men hem meestal vriendelijk behandelde, had hij geen succes. Men moest wel toegeven dat hij aanleg voor het toneel bezat, maar toch kon men hem niet gebruiken, omdat hij veel te weinig had gestudeerd. Toen ging Hans naar het conservatorium en begon met de studie van zang en declamatie. Maar een nieuwe, grote teleurstelling wachtte hem. Na een half jaar van ijverig studeren verloor hij namelijk plotseling zijn stem!

Hans was nu werkelijk de wanhoop nabij, maar juist op dat moment kwam de gelukkige wending in zijn leven. Een bekende schouwburgdirecteur ontdekte het talent bij de knaap en ontfermde zich over hem. Hij stelde hem in de gelegenheid de Latijnse school te bezoeken; Hans ging er met leeuwemoed aan het werk. Op drieëntwintigjarige leeftijd deed hij toelatingsexamen voor de universiteit en werd hij student in de letterkunde en wijsbegeerte. Kort daarop verscheen zijn eerste boek en werd er een toneelstuk van hem gespeeld.

In 1832 begon hij met het maken van grote buitenlandse reizen en bezocht hij Duitsland, Frankrijk, Nederland en Italië en later zelfs nog Afrika en Klein-Azië. Op deze reizen maakte hij kennis met vele vooraanstaande kunstenaars en deed hij veel stof op voor zijn verhalen. In 1835 verschenen zijn eerste sprookjes. Men schonk er in Denemarken heel weinig aandacht aan; men zei zelfs, dat Andersen beter met het geschrijf kon ophouden en er geen tijd meer aan moest verknoeien. Gelukkig bleef hij doorgaan met het schrijven van zijn sprookjes.

In het buitenland trokken ze wél grote aandacht en zo gebeurde het, dat Andersen buiten de grenzen al beroemd was, toen men hem in Denemarken nog maar nauwelijks kende. Langzamerhand kwam hier echter verandering in en kreeg hij ook van zijn landgenoten de eer, die hem toekwam. Zo waren de laatste levensjaren van de beroemde schrijver, die zo'n moeilijke en verdrietige jeugd had gehad, toch nog gelukkig.

A. v. Vlaardingen

HET GEHEIM-ZINNIGE MEER























































VOLGENDE WEEK:

HET AARDMANNETJE VERDWIJNT

Brabo

DE WAGEN-MENNER



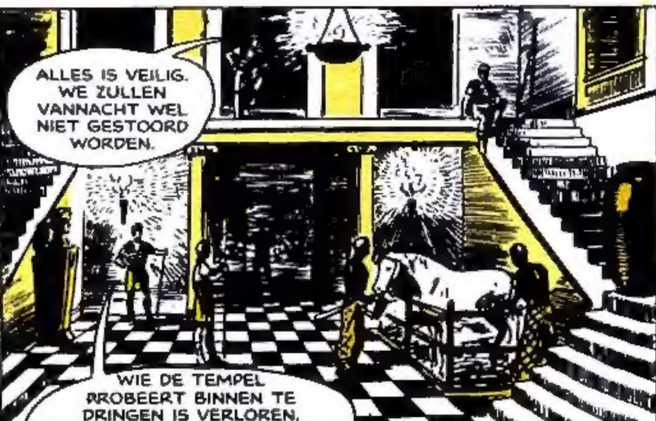














BRABO HAD EEN TONDELDOOS MEEGENOMEN EN STAK NU HET UITEINDE VAN ZIJN PROJECTIEL IN BRAND.

DE KOP BESTAAT UIT EEN BAL VAN PEK EN DROOG STRO.

BRABO RICHTTE OP ZIJN DOEL EN SCHOOT DE KATAPULT TOEN AF.

IK HOOP DAT HET GOED GAAT.

IN DE TEMPEL KLONKEN VERSCHRIKTE KRETEN, TOEN DE MANNEN HET VURIGE PROJECTIEL DOOR DE LUCHT ZAGEN SUIZEN.

WAT IS DAT?

ER KOMT EEN VUURBAL UIT DE LUCHT!

DE VUURBAL KWAM VLAK VOOR HET GEBOUW TERECHT!

DODELIJK VERSCHRIKT RENDEN DE MANNEN NAAR BUITEN.

HET VUUR MOET BEDWONGEN WORDEN VÓÓR HET ZICH KAN VERSPREIDEN!

DE COMMANDANT VAN DE WACHT SCHREEUWDE EEN BEVEL.

JULLIE BLIJVEN HIER. WIJK GEEN CENTIMETER UIT DE BUURT VAN HET PAARD.

TOEN ZE DE BEWAKERS NAAR BUITEN ZAGEN RENNEN, KWAMEN DE TWEE KNAPEN TE VOORSCHIJN.

DE LIST IS GELUKT! DE VUURBAL HEEFT ZE VAN LICHTPIJL WEGGELOKT.

NAAR BINNEN! WE MOETEN LICHTPIJL BEVRIJDEN VÓÓR ZE TERUG ZIJN.

BRABO EN ELDA WISTEN HELAAS NIET, DAT DE TEMPEL NIET ONBEWAAKT WAS ACHTERGELATEN. DE TWEE NUBIËRS ZAGEN DE JONGENS AANKOMEN EN HIELDEN ZICH GEREED.

Loekie de circushond



EEN LASTIGE AAP

III

Loekie was jaloers. Hij vond het maar niets, dat hij zijn plaats in de woonwagen van zijn bazin moest afstaan aan een aap en nog wel een, die niet eens bij het circus hoorde.

Hij lag voor de deur van de woonwagen en zuchtte bedroefd. Wat had hij verkeerd gedaan? Niets! Maar waarom liet Polly die aap dan wél binnen en hem niet? Loekie vond het maar een raar beest. Het maakte allerlei brabbelgeluidjes in plaats van behoorlijk te blaffen en het was ondeugend ook. Loekie had al een paar maal gezien, dat de aap dingen door het raam naar buiten gooide en zelfs in de gordijnen klom.

Loekie lag verdrietig voor zich uit te staren, toen Polly naar buiten kwam.

,,Maar, Loekie! Ik geloof dat je jaloers bent!" riep ze uit. Ze klopte hem op de rug ,,Je weet toch wel, dat ik jou het liefste beest vind en dat ik het meest van jou houd!"

Polly had verwacht dat Loekie wel zou begrijpen waarom hij niet zoals anders in de woonwagen mocht. Maar zelfs zo'n verstandige hond als Loekie snapt nu eenmaal niet alles.

,,Luister nou eens, Loekie," zei Polly, terwijl ze hem over de kop aaide. ,,Ik zal het je uitleggen. Dat aapje is van meneer Matini, die altijd door de stad trekt met een draaiorgel, weet je wel. Maar nou is meneer Matini ziek en daarom heeft hij mij gevraagd of ik een weekje op Woggo, zijn aap, wil passen."

Polly hoorde voetstappen achter zich en ze keek om. Het was haar oom Jaap, de directeur van het circus.

,,Ben je Loekie aan het uitleggen waarom Woggo hier logeert?" vroeg hij. ,,Maar je denkt toch niet, dat hij het begrijpt, Polly? Loekie mag nog zo verstandig zijn, hij blijft maar een hond."

Loekie zwiepte zijn staart heen en weer. Hij wist wel niet waar het over ging, maar hij wilde de baas duidelijk maken, dat hij het er in ieder geval mee eens was.

,,Weet u wat zo raar is, oom Jaap," zei Polly. ,,Loekie heeft tegen Woggo gegromd en nu ben ik zo bang, dat hij het aapje bang zal maken." Ze zweeg een ogenblik. ,,En toch zal ik de twee maar bij elkaar brengen. Misschien sluiten ze dan nog vriendschap. Kom, Loekie."

De hond liep achter haar aan de woonwagen binnen. Woggo, het aapje, zat op het bed en keek onschuldig in het rond. Maar hij was helemaal niet zo onschuldig, want hij had Polly's kussen kapotgebeten en strooide nu de veren in het rond.

Polly moest lachen om zijn grappige snuit. ,,Woggo, je bent een stoute aap," zei ze.

Loekie blafte en wilde op het aapje afstappen, maar Polly hield hem tegen.

,,Nee, nee, af, Loekie!" zei ze. ,,Woggo is ondeugend, maar hij bedoelt het niet zo kwaad."

Ze ging naar het aapje toe.

,,Je hebt je mooie rode jasje ook nog uitgetrokken," zei ze, terwijl ze Woggo weer aankleedde. ,,Je ziet het, Loekie," vervolgde ze. ,,Woggo is weleens ondeugend, maar ik kan hem nu eenmaal niet in een kooi opsluiten, omdat hij dat niet gewend is. Ik heb het zijn baas ook beloofd. Ik had gehoopt dat jij een beetje op Woggo zou passen, maar dat kan natuurlijk alleen, als jullie vrienden zijn. We zullen het in ieder geval nog eens proberen." Polly liep naar de deur van de woonwagen. ,,Oom Jaap!" riep ze. ,,Ik moet even een paar minuten weg en ik

laat Loekie en Woggo in de woonwagen achter. Zou u een oogje in het zeil willen houden?"

Oom Jaap zei, dat ze de deur dan maar open moest laten. „Dan loop ik af en toe wel even binnen om te kijken!" beloofde hij.

Polly ging weg en Loekie hield de wacht bij het aapje, maar het beviel hem maar matig.

Woggo gedroeg zich de eerste tijd keurig. Hij lag op Polly's bed en deed een dutje en toen oom Jaap een paar minuten later even kwam binnenlopen om te kijken of alles in orde was, kon hij tevreden zijn. Hij liep weer naar buiten en hoorde van een oppasser, dat een van de leeuwen een wond aan een voorpoot had opgelopen. „Ik ga even kijken of het ernstig is," mompelde hij en hij vergat helemaal, dat hij beloofd had op Woggo en Loekie te letten.

Woggo begon zich al gauw te vervelen en je kon aan zijn snuit zien, dat hij bij zichzelf dacht: Wat zal ik nou eens voor kattekwaad uithalen? Het volgende ogenblik belandde hij met een grote sprong op de theetafel. Loekie keek op en gromde, maar het aapje trok er zich niets van aan. Hij pakte een kopje van de theetafel, keek eens om zich heen en gooide het toen met een smak op de grond. Dat was nog eens leuk! Pang! ging het en daar lagen ineens wel honderd kleine stukjes op de vloer. Hij probeerde het nog eens met een ander kopje. Pang! Woggo vermaakte zich best.

Loekie vond het helemaal niet leuk. Hij kwam overeind en nam een sprong in de richting van het aapje, maar Woggo liet zich niet zo gemakkelijk vangen. Vliegensvlug wipte hij op de tafel, trok het kleed eraf en gooide dat over Loekies kop. En toen deze niets meer kon zien, sprong hij op zijn rug en begon met Loekies staart te spelen. Dat was ook erg leuk! Woggo had nog nooit met een echte hondestaart gespeeld en hij besloot er eens in te happen. Misschien smaakte zo'n staart wel lekker. . .

Loekie gromde vervaarlijk, schudde het tafelkleed van zijn rug en draaide zich om. Dat ging te ver! Hij schoot achter de aap aan, maar Woggo nam snel de benen en verdween door de openstaande deur. Luid blaffend rende Loekie achter hem aan totdat hij plotseling de stem van zijn bazin hoorde. „Loekie!" riep Polly verschrikt. „Kom hier!"

Loekie draaide zich om.

„Hoe kun je dat nou doen, Loekie?" zei Polly. „Je zou de wacht houden bij Woggo en in plaats daarvan ga je hem opjagen. Foei! Die arme Woggo!" Ze klikte de halsband om Loekies nek vast en bracht hem naar zijn hok. Geholpen door twee mannen van het circus ving ze Woggo en ging met hem terug naar de woonwagen.

Loekie voelde zich vreselijk verongelijkt. Het was toch wel erg oneerlijk! Die lelijke aap had zich schandelijk slecht gedragen en nu moest hij, Loekie, ervoor boeten! Toen Polly even later naar buiten kwam en Loekies halsband afdeed, voelde hij zich nog steeds ongelukkig.

„Ik weet wel dat jij die kopjes niet kapot gegooid hebt, Loekie," zei Polly. „Maar ik heb Woggo's baas nu eenmaal beloofd, dat ik zo goed mogelijk voor het aapje zou zorgen en daarom moet ik hem wel bij me in de woonwagen houden. En omdat jij het niet met Woggo kunt vinden, laat ik je zolang buiten. Het spijt me echt, Loekie, maar het kan niet anders."

Maar Loekie bleef verdrietig. Voor hem was er maar één uitleg: Polly hield meer van dat afschuwelijke aapje dan van hem! Hij zuchtte toen Polly hem alleen liet.

Op dat ogenblik kwam oom Jaap voorbij.

„Ah! Ben je daar, Loekie?" zei hij. „Dat komt prachtig uit, want ik heb een mooi karweitje voor je."

Hij nam Loekie mee naar zijn eigen woonwagen en ging met hem naar binnen. De woonwagen van de baas was gedeeltelijk ingericht als kantoor en er stond ook een grote brandkast.

Op de tafel lag een stapeltje papier, dat Loekie al vaker gezien had. Toen hij nog politiehond was, had Loekie heel wat met dit soort papiertjes te maken gehad. Het was geld.

„Jij houdt hier de wacht, Loekie," zei de baas. „Het is heel belangrijk. Denk erom, dat er niemand binnenkomt."

Loekie zwaaide trots met zijn staart. Hij vond het fijn, dat hij zo iets belangrijks mocht doen. Geld bewaken was nog eens iets anders dan op zo'n gek aapje passen.

Met opgeheven kop bleef hij in de woonwagen van de baas achter.

Er kwamen verschillende mensen voorbij, één man wierp een nieuwsgierige blik door het raam. Maar zolang Loekie de wacht hield bij het geld, durfde niemand binnen te komen.

Geen wonder dat Loekie zich een hele piet voelde. Nu zou Polly weer trots op hem zijn.

Polly kwam een paar minuten later



Vliegensvlug wipte hij op de tafel, trok het kleed eraf en gooide dat over Loekies kop.

even binnenwippen en Loekie gromde niet toen ze de deurknop omdraaide. Hij wist onmiddellijk, dat zij het was.

,,Goed zo, Loekie," zei ze. ,,Houd jij maar flink de wacht bij het geld, nu het slot van de brandkast kapot is en oom Jaap het geld niet kan wegsluiten." Ze klopte Loekie op de rug. ,,Je bent een brave hond en als jij hier blijft, is het geld net zo veilig als in de brandkast."

Ze ging weg, omdat ze het aapje eten moest geven. Maar toen ze even later haar woonwagen weer binnenstapte, kreeg ze een kleur van schrik. Het aapje was nergens te bekennen. Angstig rende ze naar buiten om te vragen of iemand misschien in de wagen was geweest, zodat Woggo had kunnen wegglippen, maar iedereen schudde het hoofd.

En toch was het aapje verdwenen.

Polly wist niet dat, even nadat zij geschrokken naar buiten was gerend, het ondeugende snuitje van de aap om de hoek van een kastdeur was verschenen. Woggo zag dat de deur van de woonwagen nu openstond en wipte vliegensvlug naar buiten.

Vijf minuten later zag Loekie, die nog steeds op wacht stond in de woonwagen van de baas, het gezicht van de aap voor het raam verschijnen. Hij gromde nijdig. Moest die vervelende aap hem dan overal komen plagen? Woggo verdween haastig en omdat het Loekies tijd was om in het circus met Polly op te treden, kwam oom Jaap hem halen.

Nou kan Loekie niet meer op het geld passen, dacht hij. Maar waar kan ik het nu laten? Ik moet een veilig plaatsje vinden. Ah. . . ik weet al iets.

Polly keek nog steeds erg bezorgd, toen oom Jaap Loekie bij haar bracht.

,,O, oom Jaap," zuchtte ze. ,,Nou is Woggo nog steeds weg. Waar kan hij toch zijn? Ik kan niet langer naar hem zoeken, want ik moet nu optreden met Loekie."

,,Ik zal tegen de mannen zeggen, dat ze naar het aapje uitkijken," beloofde oom Jaap. ,,En maak je maar geen zorgen, want Woggo komt heus wel terug, als hij honger krijgt."

Polly hoopte maar dat hij gelijk zou krijgen. Ze keek oom Jaap aan en trok verbaasd haar wenkbrauwen op.

,,Wat bent u dik vanavond, oom," zei ze. ,,Gisteravond vond ik nog, dat u zo slank was in dat nieuwe pak en nu lijkt het wel of het u te krap is."

Oom Jaap grinnikte.

,,Dat klopt, meisje," zei hij. ,,Maar denk erom, dat je er met niemand over praat. Ik heb al het geld namelijk onder mijn vest gestopt. Ik kon het niet in mijn woonwagen laten liggen, nu Loekie moet optreden."

Polly giechelde.

,,Slim bedacht, hoor," zei ze.

Toen was het tijd voor haar nummer en ze stapte de arena binnen om Loekies komst aan te kondigen. Trots als een pauw verscheen hij en boog zijn kop om voor het applaus van het publiek te bedanken.

Polly vergat haar bezorgdheid over het verdwenen aapje, terwijl ze haar beroemde nummer met Loekie uitvoerde. Hij sprong, danste, dook door hoepels en deed nog veel meer kunstjes. Het was een prachtig nummer en hij had het daverende applaus dubbel en dwars verdiend.

Oom Jaap stond Polly en Loekie op te wachten.

,,Woggo is terecht," vertelde hij haar opgewekt en hij duwde haar het aapje in de handen. Polly was zo blij, dat ze onmiddellijk met Woggo naar haar woonwagen rende. Loekie volgde haar, maar Polly schudde haar hoofd.

,,Nee, Loekie," zei ze. ,,Je kunt niet met me mee. Jij blijft vannacht bij oom Jaap om op het geld te passen!"

Loekie zag, dat de aap met Polly naar binnen ging en hij bleef verbaasd staan.

,,Oom Jaap heeft je nodig," zei ze vriendelijk. ,,Je moet belangrijk werk doen, Loekie. Wees nou een brave hond."

Oom Jaap pakte Loekies halsband en Polly gaf hem een tikje op zijn neus en verdween in de woonwagen. Dat was te veel voor de hond en toen oom Jaap hem probeerde mee te trekken, bleef Loekie stokstijf staan.

,,Kom nou, Loekie," zei oom Jaap. Maar Loekie weigerde een poot te verzetten. Hij jankte, want hij voelde zich ellendig. Polly had de aap mee naar binnen genomen, terwijl het toch altijd zijn taak was geweest om de wacht te houden bij zijn bazin.

,,Loekie, gedraag je als een flinke hond," zei oom Jaap. ,,Ga nou braaf mee."

En Loekie liep met zijn kop omlaag mee naar de directeurswagen.

Het was al donker en oom Jaap stak een lamp aan. Hij haalde het geld onder zijn vest vandaan en legde het op gelijke stapeltjes. Daarna tilde hij de matras van zijn bed op en stopte het geld eronder. Even later draaide hij het licht uit en ging naar bed.

Loekie snoof verdrietig en een paar keer zei oom Jaap, dat hij moest ophouden. Maar Loekie hoorde het niet eens en begon zachtjes te janken. Toen kon oom Jaap het niet meer uithouden. Hij sprong uit bed, opende de deur van de woonwagen en liet Loekie naar buiten.

,,Ziezo," zei hij opgelucht. ,,Nu kan ik tenminste rustig slapen."

Loekie rende natuurlijk rechtstreeks naar Polly's woonwagen, maar halverwege bleef hij plotseling doodstil staan. Hij hoorde een vreemd geluid: een zacht gefluit, gevolgd door geritsel. On-

WIM WIJS



„Brand! Brand! Maak de baas wakker!"

hoorbaar sloop hij naderbij. Het geluid kwam uit de richting van een groepje bomen en plotseling rook hij heel duidelijk de lucht van het aapje. Woggo zat hoog in de boom en hij was dus niet in Polly's woonwagen. Dolgelukkig rende Loekie naar de wagen van zijn bazin en krabde aan de deur. Hij bleef net zo lang blaffen totdat ze wakker werd en naar buiten kwam.

„Loekie!" riep ze verbaasd uit, toen ze de deur had geopend. „Heeft oom Jaap je losgelaten? Maar je kunt hier echt niet binnenkomen, nu Woggo er is."

Polly sloot de deur, ging naar binnen en stak het licht aan. Ze vroeg zich af of ze het aapje misschien in een kast kon stoppen, als ze de deur op een kier liet; maar toen ze rondkeek, zag ze Woggo nergens. En het raam, dat ze op een klein haakje had gezet, stond nu wijd open. „Hij is weg!" zei ze angstig.

Ze liet Loekie binnen en de hond begon onmiddellijk vrolijk de kamers van de woonwagen af te snuffelen. Geen aap! Hij sprong tegen Polly op en zwaaide zijn staart van vreugde heen en weer.

Maar Polly was helemaal niet zo opgewekt. Ze schoot haastig in haar kleren; Loekie kreeg het onprettige gevoel, dat ze van plan was dat vervelende aapje te gaan zoeken.

„Kom mee, Loekie," zei ze even later.

Maar zodra ze buiten was, zag ze overal mannen lopen en ze hoorde iemand roepen: „Brand! Brand! Maak de baas wakker!"

Oom Jaap kwam er al aan, hij had het geschreeuw reeds gehoord.

„Houd de wacht voor de deur van mijn woonwagen, Loekie!" hijgde hij. „Polly, blijf jij ook in de buurt en zorg, dat er niemand probeert binnen te dringen." Hij wendde zich tot de mannen. „Hoe is de brand ontstaan?" vroeg hij. „Haal onmiddellijk de brandspuiten!"

Het was maar een klein vuurtje, maar toch moest er snel opgetreden worden, anders zou het zich misschien uitbreiden. Binnen tien minuten waren de vlammen gedoofd en was het gevaar geweken.

„Toch wil ik weten hoe de brand ontstaan is," mompelde oom Jaap, terwijl hij terugliep naar zijn woonwagen. Hij ging naar binnen en kwam nog geen seconde later naar buiten rennen.

„Het geld is weg!" riep hij. „Gestolen! Polly! Polly! Wie is er in mijn woonwagen geweest?"

„Niemand, oom Jaap," antwoordde Polly stomverbaasd.

„Hoe kan het geld dan onder mijn matras vandaan gehaald zijn? Loekie! Kom hier en kijk of je een spoor kunt vinden van de dief."

Polly bracht Loekie binnen. Het bed was overhoop gehaald en het geld was op een paar biljetten na verdwenen.

Loekie snuffelde verwoed rond. Hij rook het spoor van de aap!

„Zoek! Zoek!" riep oom Jaap.

Loekie begreep, dat de aap iets verkeerds gedaan had en dat hij Woggo moest zoeken. Bliksemsnel volgde hij het spoor.

Vijf minuten later hoorden ze Loekie opgewonden blaffen bij een groepje bomen. Oom Jaap, Polly en twee mannen kwamen met lantaarns aanrennen. Boven in een boom zat de aap.

Een van de mannen klom naar boven om Woggo te pakken, maar intussen had Loekie iets anders te doen. Hij had de lucht van een vreemde man opgesnoven. Een man, die niet in het circus thuishoorde. Als een pijl uit een boog schoot hij op het struikgewas af en even later hoorden Polly en oom Jaap een man om hulp roepen. Ze renden erop af en Polly slaakte een kreet van verbazing.

„Meneer Matini! Maar... ik dacht, dat u ziek was!"

„Ja. Maar ik ben nu beter," antwoordde de kleine, donkere man schouderophalend. „En daarom kwam ik mijn aapje terughalen."

Oom Jaap nam hem onderzoekend op. Maar op hetzelfde moment kwam Loekie aanrennen met het rode jasje van Woggo. Het leek erg zwaar en hij liet het voor Polly's voeten vallen. Meneer Matini zag het, zette het onmiddellijk op een lopen en verdween in de bosjes. Maar Loekie had hem al heel gauw ingehaald en wierp hem tegen de grond.

„Oom Jaap, hier is het geld!" schreeuwde Polly opgewonden. „Aan de binnenkant van Woggo's jasje zit een grote zak en die is volgepropt met bankbiljetten. Maar... dan heeft Woggo het geld uit de woonwagen gestolen!" Ze zweeg een ogenblik en vervolgde toen: „Dat heeft meneer Matini hem natuurlijk geleerd. Hij was vast helemaal niet ziek, maar hij deed alleen alsof om ons om de tuin te leiden."

Loekie hield de mouw van de dief stevig vast totdat oom Jaap hem van hem overnam. En meneer Matini bekende al gauw, dat het zijn bedoeling was geweest om Woggo het geld uit de directeurswagen te laten stelen. Hij had er zijn aapje op gedresseerd.

Polly vermoedde, dat meneer Matini ook het brandje had gesticht om oom Jaap weg te lokken, zodat Woggo ongestoord het geld kon stelen. Het aapje was toen door het raam naar binnen geglipt en was langs dezelfde weg verdwenen.

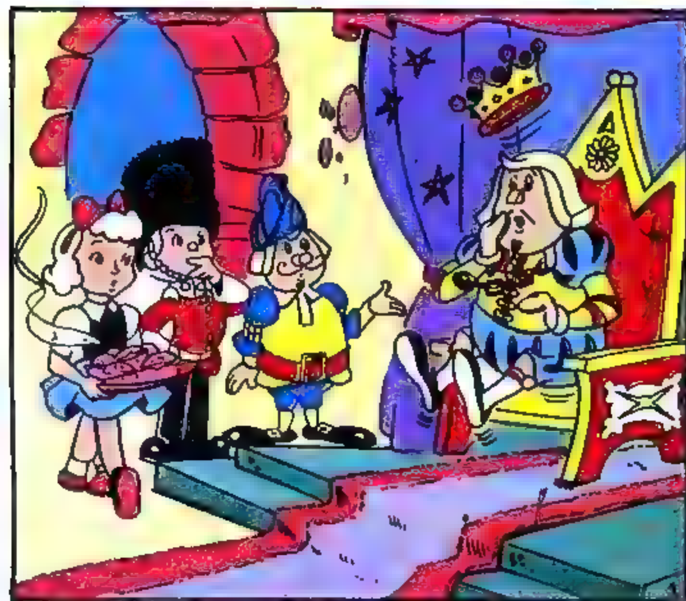
Polly kreeg tranen in de ogen toen ze naar Loekie keek.

„En jij hebt Woggo van het begin af aan gewantrouwd," zei ze. „Daarom mocht je het aapje niet. Had ik het maar geweten, brave hond."

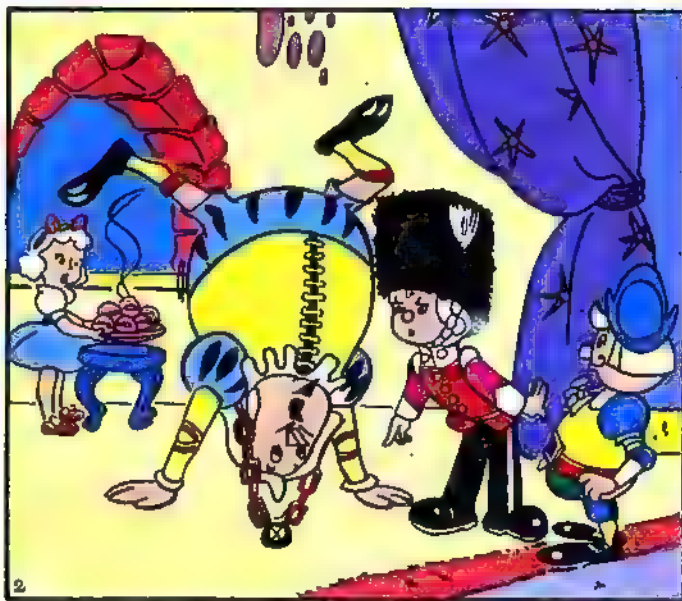
Die nacht sliep Loekie in de woonwagen van zijn bazin op een kleedje voor haar bed. En onder het kleedje lag het geld, dat hij de volgende morgen met oom Jaap naar de bank zou brengen.



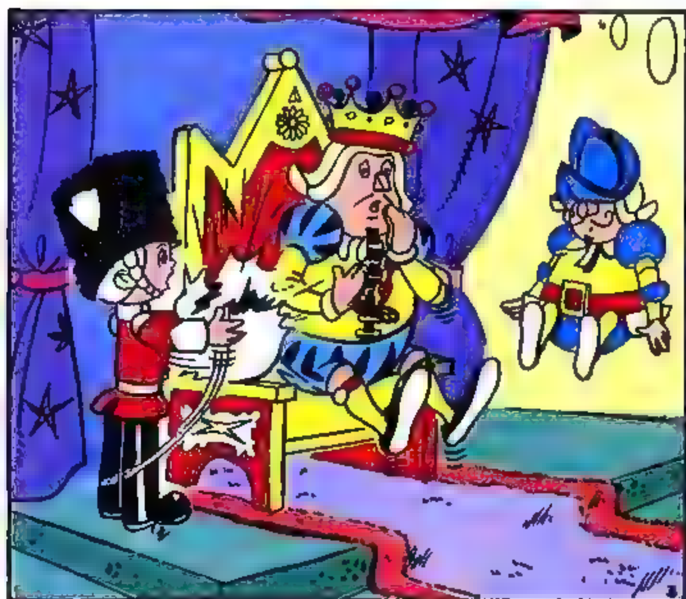
SPELEND



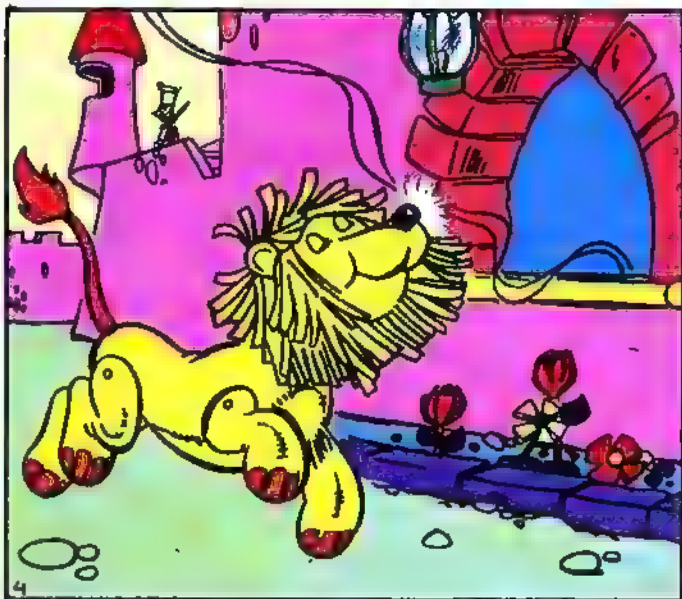
Elke woensdag, als Dollie Dimpel koffievlinders bakt, brengt ze er een paar naar de koning. Die zegt altijd: „Die koffievlinders van jou zou ik voor geen goud willen missen." Maar vorige woensdag zei hij alleen: „Hik." „Hij heeft de hik," zei Pogo de lakei.



„Ik weet hoe je de hik kunt kwijtraken," zei Tommie. „Hoe.., hik... dan?" vroeg de koning. „Op je hoofd staan en tot honderd tellen," zei Tommie. Dat deed de koning dus, maar het hielp niets; hij hikte maar door en het werd zelfs elk ogenblik erger.



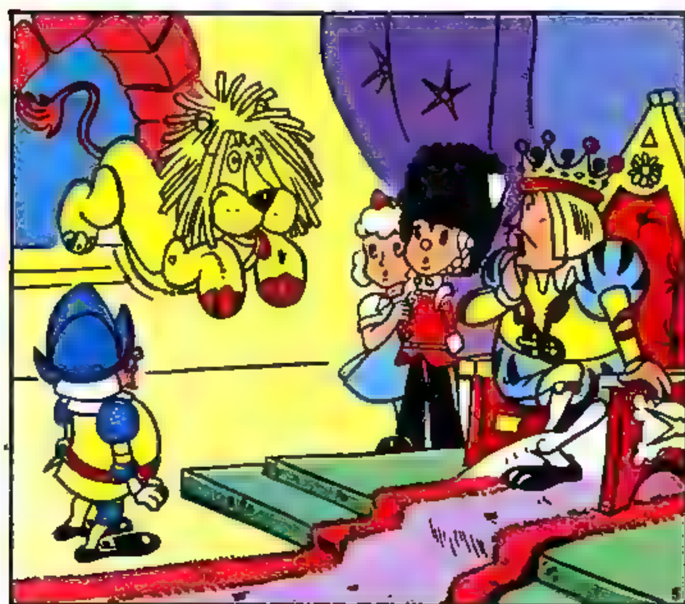
„Ik weet nog meer middeltjes," zei Tommie, „en nu gebruik ik een van de beste." Tommie wilde de koning laten schrikken; en toen de koning niet keek, blies hij een zak op en sloeg die met een harde knal stuk. De koning schrok nauwelijks, maar Pogo viel bijna flauw.



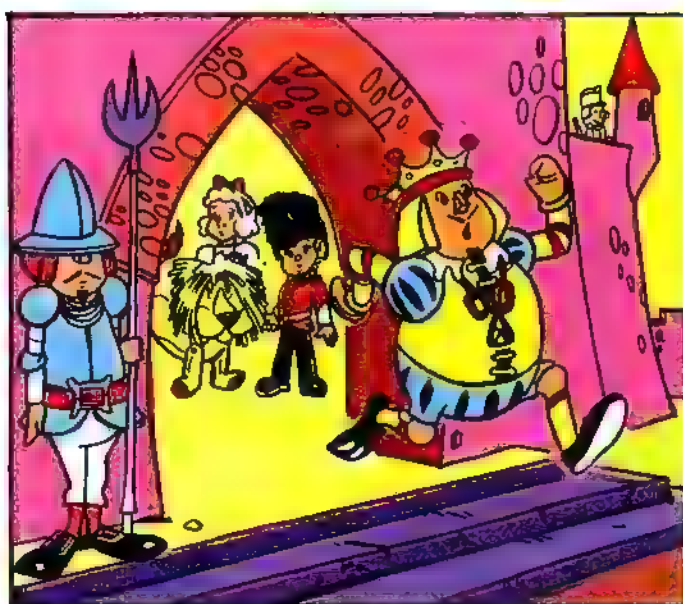
Op dat ogenblik kwam Leo voorbij. Al was hij leeuw, hij was toch dol op koffievlinders en toen hij langs het raam liep, rook hij een bekende heerlijke geur. „Je zou denken dat er hier koffievlinders in de buurt zijn," snoof hij begerig.

SPEELGOED





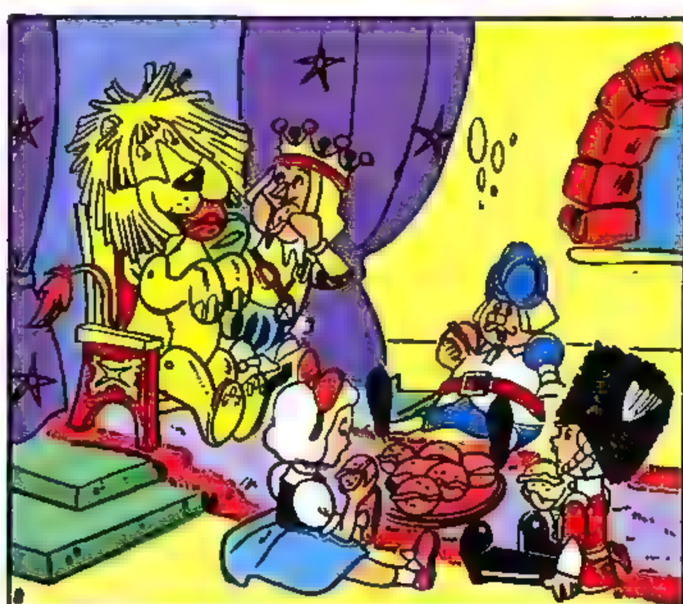
Met een lenige sprong kwam Leo door het raam naar binnen. Toen hij zo de paleiszaal binnenstormde, vloog de koning overeind. „Help, een leeuw," gilde hij. De koning kende Leo helemaal niet en wist niet, dat het de vriendelijkste leeuw van heel Speelgoedland was.



„Grrrr," brulde Leo. Hij brulde heel bescheiden en beleefd en in leeuwentaal betekende het: „Mag ik alstublieft een koffievlinder?" Leo keek stomverbaasd, toen de koning zo hard hij kon wegrende. „Waarom rent de koning voor me weg?" vroeg Leo aan Tommie.



Tommie kon de koning nergens vinden. Eindelijk zag hij hem, boven in een vlaggemast. „Leo doet niks," lachte Tommie, „hij komt alleen maar een koffievlinder vragen." De koning vond het maar een vreemd verhaal. Maar opeens ontdekte hij dat de hik over was!

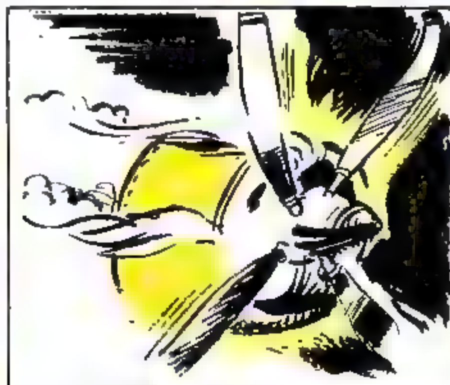


De schrik voor Leo had de hik verdreven. De koning was zó blij, dat hij Leo een koffievlinder aanbood. „Ik ben blij dat er nog iemand zo dol is op koffievlinders," lachte de koning smullend, „zelfs al is het een grote leeuw."

Captain JOKER














DE GEZAGVOERDER TRACHTTE HEM TE WEERHOUDEN; JOKER BLEEF ECHTER BIJ ZIJN PLAN.


OFSCHOON HET UITZICHT OP DE BERGEN IN DE STRIEMENDE REGEN NIET ERG AANLOKKELIJK WAS...


HIJ HAD ECHTER GELIJK, HET WAS HUN ENIGE KANS OP BEHOUD. ER BESTOND ALTIJD NOG DE MOGELIJKHEID DAT HIJ BEHOUDEN ZOU LANDEN EN NAAR HET DICHTSTBIJZIJNDE VLIEGVELD ZOU KUNNEN TELEFONEREN. NAGESTAARD DOOR ANGSTIGE BEMANNINGSLEDEN WAAGDE JOKER DE SPRONG...


ALS EEN STUK STEEN SUISDE HIJ DOOR DE RUIMTE.


TOEN TROK HIJ AAN HET KOORD VAN ZIJN PARACHUTE, HET GROTE VALSCHERM GING OPEN


EN BIJNA DADELIJK WERD JOKER NU DOOR DE STORMWIND GEGREPEN! ANGSTWEKKEND WERD HIJ LANGS DE BERGWANDEN GESLEURD. MAAR HIJ DAALDE TOCH SNEL; DOOR EEN OPENING IN DE WOLKEN HAD HIJ ENKELE LICHTJES GEZIEN.


EN TOEN HIJ VRIJ PLOTSELING ZICHZELF IN DE SNEEUW TERECHT VOELDE KOMEN, SNEED HIJ DE KOORDEN VAN HET VALSCHERM DOOR. HIJ MOEST PROBEREN IN DE RICHTING VAN DE LICHTJES TE LOPEN...

De man van staal

TERWIJL ARCHIE BLIKKEN MET DRINKWATER VULDE, OVERLEGDEN KEN EN TED SAMEN.

VOLGENS MIJ HOUDT DE GESLUIERDE ARABIER FRANK IN DE BLAUWE OASE GEVANGEN. ZO VER KAN ARCHIE ONS NOOIT TREKKEN.

ALS WE MAAR BENZINE HADDEN! WANT ALS HET LANG DUURT EER WE FRANK BEREIKEN...

ZE BESTUDEERDEN DE KAART NOG EENS.

EEN PAAR KILOMETER HIERVANDAAN, IN WADI SALEM, IS EEN NEDERZETTING

AL HEBBEN ZE DAAR OOK GEEN BENZINE VOOR ONS, MISSCHIEN KUNNEN ZE ONS EEN TIP GEVEN.

ZE BESLOTEN VLUG NAAR WADI SALEM TE GAAN.

TREKKEN, ARCHIE!

IN ÉÉN RUK NAAR WADI SALEM!

ARCHIE TROK EN HET LOGGE VOERTUIG KWAM IN BEWEGING.

HET DUURDE NIET LANG OF ZE KWAMEN IN WADI SALEM AAN. ZE HIELDEN HALT, TOEN EEN VERBAASDE MAN HEN GROETTE

EEN MAN VAN STAAL DIE EEN STALEN VOERTUIG TREKT? WAAROM LAAT U HET VOERTUIG ZELF NIET RIJDEN, BLANKE VREEMDELINGEN?

HET VOERTUIG IS ZONDER BENZINE. WAAR ZOUDEN WE DIE KUNNEN KOPEN?

TANKMOBIEL

DE MAN KEEK BEDENKELIJK.

BENZINE GENOEG HIER, MAAR DE SJEIK IS DE EIGENAAR EN HOUDT HET ALLEEN VOOR ZIJN AUTO, DIE HIJ HEEFT GEKOCHT.

ARCHIE

WE KUNNEN EEN BEROEP OP HEM DOEN!

WELGEMOED TROK HET DRIETAL WADI SALEM BINNEN.

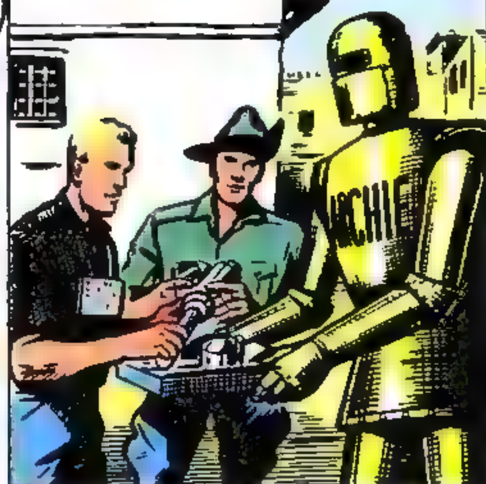
VOLGENS DIE MAN IS DE SJEIK NIET ERG VRIJGEVIG MET Z'N BENZINE, MAAR WE ZULLEN ZIEN.

IK HEB AL IETS BEDACHT... MISSCHIEN.

WE ZULLEN HEM GESCHENKEN AANBIEDEN, ARCHIE. EEN BAKBLIK IS ONS PRESENTEERBLAD.



ZE LEGDEN ASBAKJES, SPIEGELTJES, LAMPJES EN NOG VEEL MEER OP HET BLIK.



ZE LIETEN HUN TANKAUTO STAAN EN STAPTEN HET PALEIS BINNEN.

WIE WEET KOMT HIJ ZO ONDER DE INDRUK VAN ARCHIE DAT WE DE BENZINE KRIJGEN DIE WE NODIG HEBBEN.

IK HOOP HET.

EVEN LATER WERDEN ZE TOEGELATEN TOT DE SJEIK.

GEGROET, GROTE VORST. TWEE BLANKEN EN EEN MAN VAN STAAL BRENGEN U WONDERLIJKE GESCHENKEN.

ZOU HET LUKKEN, TED?

ARCHIE BOOG DIEP VOOR DE VORST

IN GROTE EERBIED BIEDEN WIJ U ONZE GESCHENKEN AAN.

DE SJEIK KEEK EVEN EN SNAUWDE TOEN...

WAARDELOZE ROMMEL. BRENG DIE KERELS WEG.

HET HART ZONK DE VRIENDEN IN DE SCHOENEN.

HET LUKT NIET, TED.

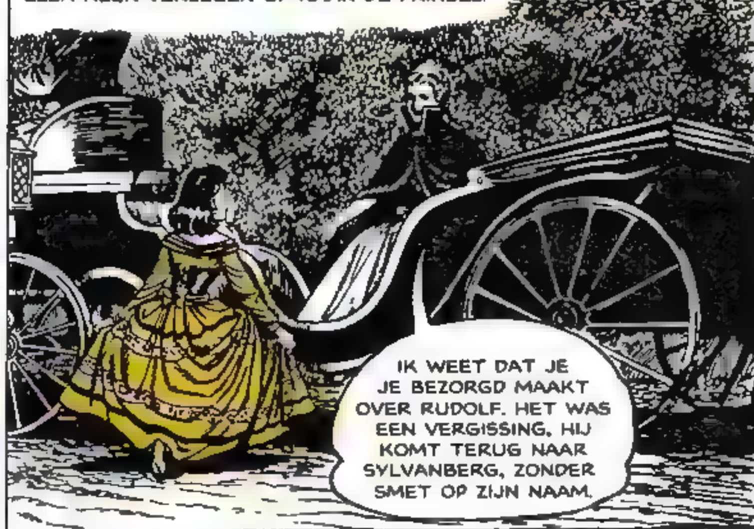
WE MÓETEN BENZINE HEBBEN. FRANKS LEVEN HANGT ERVAN AF! IK GEEF HET NIET OP.

DE PRINSES EN DE HOUTVESTER











ELSA WAS TOTAAL VAN STREEK. ZE BEDACHT HOE BOOS ZE WAS GEWEEST, NIET WETEND DAT ALLES BOOS OPZET WAS GEWEEST. ZELFS DE PRINSES KENDE HET KOMPLOT NIET DAT PRINS ERIK MET ZIJN ADJUDANT, GRAAF ROFFSTEIN, HAD GESMEED OM DE RIJKDOMMEN VAN SYLVANBERG TE BEMACHTIGEN. DE ADJUDANT HAD DE HANDTEKENING VERVALST ONDER HET ARRESTATIE-BEVEL!






VOLDAAN GLIMLACHEND REED DE PRINSES TERUG NAAR HET KASTEEL.
MAAR GOED, DAT IK ELSA GESPROKEN HEB! NU HEEFT ZE GEEN ZORGEN MEER OVER RUDOLF ROFFSTEIN ZAL HEM WEL GEVONDEN HEBBEN.


DE ADJUDANT INTUSSEN ONTMOETTE PRINS ERIK, DIE OP TERUGWEG WAS VAN DE HOOFDSTAD VAN HILVANIA.
ROFFSTEIN! WAT DOE JIJ HIER?
ONZE PLANNEN ZIJN GELUKT. EN U, HEBT U HET BEWUSTE KISTJE? NU WETEN WE SPOEDIG MEER.


HIER IS HET. ALS JE VERMOEDENS JUIST ZIJN, ZIET HET ER SOMBER VOOR ONS UIT. MAAR HOE WEET JE DAT HET DE JONGE HOUTVESTER BETREFT?


DE ADJUDANT STAPTE IN HET RIJTUIG.
DE HOUTVESTER ZIT NU IN WILDENSHAUF GEVANGEN. WE ZULLEN ERHEEN GAAN EN ZIEN OF DE SCHETS UIT HET KISTJE KLOPT MET HET TEKEN OP ZIJN ARM.
TJONGE, DAT IS GEEN HALF WERK


EN ALS HET TEKEN HETZELFDE IS, DAN BETEKENT DAT, DAT RUDOLF VAN KONINKLIJKEN BLOEDE IS!


RUDOLF ZAT VERSUFT IN DE MUFFE, SOMBERE CEL...
WAAROM WAS HIJ ZO GEVAARLIJK VOOR DE PLANNEN VAN PRINS ERIK EN DE GRAAF? WAAROM KON HIJ EEN SPAAK IN HET WIEL STEKEN BIJ DE PLANNEN, DIE STEEDS VASTER VORM AANNAMEN?





Het geheim van de vliegende dokter

DOOR E. EERESFORD I

HOOFDSTUK I

Naar Australië

Ik kan me nog steeds niet voorstellen, dat het echt waar is,' zei Lis Tinford en ze plofte neer op haar volgepropte koffer. Ze plantte de ellebogen op haar knieën en liet haar kin in de handen rusten, terwijl ze peinzend naar haar tweelingbroer Tom keek, die zijn uiterste best deed nog een plaatsje voor zijn haarborstel in zijn koffer te vinden. Even hield Tom op met dit lastige karweitje en keek Lis aan

„Nou, en of het echt waar is," zei hij „Maar het is ook echt waar, dat ik geen plaats voor mijn haarborstel kan vinden. Denk je, dat ik die in Australië nodig heb?"

„Je zou de mijne kunnen gebruiken," zei Lis weifelend, „maar ik weet zeker, dat moeder je zal vragen of je hem wel hebt ingepakt. Weet je wat, leg hem maar ergens neer, dan gaan we samen op het deksel zitten. Je zult zien, dat het dan wel lukt. Eén, twee, hupla!"

Tom en Lis ploften met hun hele gewicht midden op de arme koffer, zodat de zijkanten een beetje omhoog schoten

„Zo gaat het niet goed," zei Lis „Probeer eens iets anders."

Tom duwde eerst een paar sokken terug en drukte toen stevig de zijkant naar beneden. Lis liet zich nu op de andere kant neervallen en terzelfder tijd zag Tom kans de sloten dicht te krijgen

„Zie je, het is gelukt," zei Lis triomfantelijk. „Hij zit dicht. Zeg, Tom, gaan we nu écht? Droom ik niet?"

„Natuurlijk gaan we," zei Tom. „Ik moet toegeven, dat de hele geschiedenis mij in het begin ook een droom leek. Maar nu we eenmaal alles hebben ingepakt en de paspoorten en vliegtuigkaartjes in onze zakken zitten, geloof ik het toch wel."

„En toch," hield Lis vol, „kan ik me maar niet goed voorstellen, wat er de komende dagen gaat gebeuren. Stel je voor, Tom, misschien zien we nooit meer van ons leven Engeland terug, en Robert en Dave en Alice en Patty."

„Ben je mal," lachte Tom vrolijk, „als ik later een grote farm in Nieuw-Zeeland heb, verdien ik genoeg om af en toe met jou een vakantie in Engeland door te brengen."

„Ik hoop het voor je," zei Lis. „Het zal in ieder geval wel heel wat jaren duren voordat je die grote farm hebt. Je moet nog de hele landbouwschool doorlopen."

„Nou ja," zei Tom vaag, „we zien wel. Ik vind het in ieder geval keilig, dat we eerst een paar maanden vakantie mogen houden op de boerderij of fokkerij, zoals ze daar zeggen van vaders oude vriend, meneer Fraser."

Even was het stil. Lis zat op haar koffer te peinzen en Tom op de zijne. Hun gedachten gingen terug naar „De Grote Dag met hoofdletters", zoals zij het noemden, van een paar maanden geleden. Vader was toen thuisgekomen met een verschrikkelijk geheimzinnig gezicht. Eerst had hij met moeder in de keuken staan fluisteren en toen waren vader en moeder samen de kamer binnen gekomen, waar Lis en Tom hun huiswerk zaten te maken

„Kinderen," had moeder gezegd, „vader heeft jullie iets heel belangrijks te vertellen."

Tom en Lis waren meteen opgesprongen

„Iets leuks?"

Vader en moeder hadden even tegen elkaar geglimlacht. Leek het maar zo, of was moeders lachje niet zo erg vrolijk geweest?

„Ik denk wel, dat jullie het leuk zullen vinden," had vader gezegd. „We gaan namelijk verhuizen."

Verhuizen! Lis en Tom hadden elkaar even onthutst aangekeken. Toen had Lis een lelijk gezicht getrokken. „Ik wil

helemaal niet verhuizen," had ze boos gezegd. „Ik begrijp het wel, u verkoopt onze boerderij en we gaan in de stad wonen. Bah, niks an!"

„Tja," was Tom ingevallen, „ik vind het ook niet zo prettig, vader! Ik begrijp natuurlijk wel dat u het vermoeiend vindt iedere dag heen en weer naar de stad te reizen, maar zou u dan niet uw baan als leraar aan de landbouwschool kunnen laten schieten en gewoon hier op de boerderij kunnen komen werken? Als u de boerderij verkoopt, hoe kom ik dan later aan een andere? Ik had gedacht, dat ik hem eens van u zou kunnen overnemen!"

Tot Lis' en Toms verbazing waren vader en moeder in een hartelijk gelach uitgebarsten.

„O kinderen," had moeder gezegd, „wat draven jullie weer door. Kunnen jullie dan nooit eens rustig wachten tot wij zijn uitgesproken?"

„Als jullie beloven tien minuten je kiezen stevig op elkaar te houden, zal ik doorgaan," had vader gezegd, waarop Lis en Tom stevig hun hand voor hun mond hadden gedrukt.

„Ik ga inderdaad de boerderij verkopen en wel aan John. John heeft de laatste vijf jaar de boerderij zo uitstekend beheerd, dat hij hem wel toekomt. Wij gaan dus weg. Maar we gaan niet naar de stad, zoals jullie dachten. Ik heb mijn baan als leraar aan de landbouwschool opgegeven."

„Hebt u..." was Lis begonnen, maar Tom had haar een duwtje gegeven.

„Ik ben," was vader verder gegaan, „ik ben benoemd tot directeur aan een landbouwschool in Nieuw-Zeeland. Omdat Nieuw-Zeeland te ver is om dagelijks heen en weer te reizen, moeten wij dus verhuizen. Nou, wat zeggen jullie ervan?"

Even hadden Tom en Lis helemaal niets kunnen zeggen. Ze waren gewoon sprakeloos geweest door het grote nieuws. Maar toen hadden ze gefluisterd: „Enorm, vader!"

„Maar, vader," was Tom toen doorgegaan, „waarom doet u het eigenlijk? Ik heb u nooit over Nieuw-Zeeland horen praten. Was het misschien een geheime wens van u?"

Vader had ernstig het hoofd geschud. „Nee, beste jongen, het was geen geheime wens. Ik heb het gedaan na lange gesprekken met moeder. Hoewel Nieuw-Zeeland een prachtig land is en de nieuwe baan een verbetering voor mij is, gaan we om andere redenen. Wij zien daar voor jou namelijk grote mogelijkheden als boer. Jij kunt daar dingen bereiken, die je hier nooit bereiken kunt. En als Chester afgestudeerd is in Oxford, kan hij ook naar ons toekomen."

„Dus Chester blijft hier," had Lis vastgesteld. „Wat zielig voor hem! Als wij met elkaar in het vliegtuig of op de boot stappen, blijft hij hier in zijn eentje achter."

„Zo is het niet helemaal, meiske," had vader geglimlacht. „Ik ben nog niet uitverteld! Wij stappen niet met z'n vieren in het vliegtuig naar Nieuw-Zeeland. Moeder en ik gaan samen... nadat we jullie een maand vroeger in het vliegtuig naar Australië hebben gezet."

„Hè, wat, ik..." was Tom begonnen.

„Nu snap ik er helemaal niets meer van, vader," had Lis uitgeroepen.

Vader had even zijn vinger tegen zijn lip gelegd en was toen doorgegaan. „Jullie begrijpen, dat moeder en ik jullie met die verhuizing liever kwijt dan rijk zijn. Het klinkt niet erg vriendelijk, maar het is toch zo. Er valt zo verschrikkelijk veel te doen. Er wordt daar een huis voor ons gebouwd, maar ze beginnen pas, als wij zijn aangekomen. Wij mogen namelijk de plaats kiezen waar wij het huis willen hebben. Eerst moeten wij dus in een hotel wonen. En daarom heb ik met mijn oude vriend George Fraser afgesproken, dat jullie een paar maanden bij hem op zijn fokkerij in de binnenlanden van Australië komen logeren. Nou, hoe vinden jullie dat?"

„Enorm," hadden de kinderen nog half versuft door al het nieuws gezegd. „Gewoon niet te geloven."

Het was een opwindende tijd geworden. Eerst hadden ze het grote nieuws aan de vrienden en vriendinnen verteld. Ze raakten er gewoon niet over uitgesproken. En toen moesten er allerlei nieuwe kleren worden gekocht en de koffers moesten worden ingepakt. De koffers voor de vakantie in Australië hadden de kinderen zelf moeten verzorgen.

„Ik ga naar bed," zei Lis, toen ze een poosje over de afgelopen gebeurtenissen had zitten peinzen. „We moeten morgen vroeg opstaan. En ik rol haast om van moeheid."

„Ik ga ook maar," zei Tom met een geeuw. Even later waren ze in diepe rust.

De volgende ochtend hadden Tom en Lis de grootste moeite een hap van het ontbijt door hun keel te krijgen. Ze keken maar naar de klok en vroegen telkens of



Ze plantte haar ellebogen op haar knieën.

het heus nog geen tijd was om weg te gaan.

Eindelijk haalde vader de auto uit de garage en daar gingen ze naar de luchthaven van Londen. Lis en Tom met vader, moeder en Chester.

Nu vond Lis, dat alles toch wel helemaal echt was. Ze keek naar de reusachtige machines. Ze had nooit durven dromen, dat zij ook eens in zo'n schitterend vliegtuig zou zitten.

„Kijk, ik denk dat die daar de onze is," zei Tom, terwijl hij naar een enorme kist wees, die bij een der startbanen stond.

„Waarom denk je dat?" vroeg Lis.

„Dat zie ik aan de machine," zei haar broer met minachting voor Lis' domheid. „Ze noemen die machines fluisterende reuzen, ze vliegen altijd op Australië tegenwoordig. Heb jij je paspoort? O kijk, daar heb je meneer Smith van onze club. Hij komt ons natuurlijk uitgeleide doen; wat aardig!"

Ze stonden bij elkaar in het midden van de vertrekhal. Mevrouw Tinford was blij, dat meneer Smith was gekomen, want er begon juist een zenuwachtige spanning te heersen. Dankbaar pakte ze het kopje thee aan, dat een vriendelijke grondstewardess haar aanbood.

„Hallo," klonk het opeens hard door de vertrekhal en daar kwamen Alice, Patty, Dave en Robert aanstappen.

„Oef," zei Alice, „ik was zo bang dat we te laat zouden komen, want jullie weten hoe Robert is. Hij heeft altijd de tijd. Nooit zal hij zich eens haasten. Dan zijn wij anders. Ik denk dat Patty al om twee uur vannacht op was."

„Drie uur," zei Patty. „Zeg jongens, zijn jullie niet verschrikkelijk opgewonden?"

„Nou en of," antwoordde Tom. „We kunnen het nog maar met moeite geloven. Maar we zullen jullie wel een beetje missen."

„Wij jullie ook," zei Dave. „Maar we zullen elkaar toch vaak schrijven?"

Ze knikten allemaal.

Op dat moment klonk er een stem door de microfoon. De passagiers voor het vliegtuig naar Australië moesten zich aan boord begeven.

Er werden handen geschud, er werd gekust en gegroet; mevrouw Tinford gaf haar laatste instructies voor schone sokken en zakdoeken. Vader waarschuwde de kinderen vooral geen moment de paspoorten onbeheerd te laten liggen en meneer Smith hield nog een kleine toespraak. Toen liepen zij achter de andere passagiers aan naast een lachende stewardess, die volgens afspraak de gehele reis op hen zou letten.

Juist toen ze de deur door wilden stappen, kwam Patty achter hen aan. „We zouden dit bijna nog vergeten," hijgde ze en ze stopte een pak in bruin papier onder Toms arm. „En denk erom, hoor, het is schietklaar!" vervolgde ze ernstig. „Ik hoop, dat jullie een goede toekomst tegemoet gaan." Meteen draaide ze zich om en ging naar het kleine groepje achterblijvers toe.

„Dag, jongens, het beste," riepen ze Tom en Lis na.

„Dank jullie, dag hoor!" riep de tweeling terug en toen renden ze achter de stewardess aan.

„Maar waarom zouden ze ons een pistool hebben gegeven?" vroeg Lis.

„Dat zou ik ook graag willen weten," zei Tom. „En wat moeten we zeggen bij de douane?"

HOOFDSTUK II

De geheimzinnige meneer Brook

„Zo," zei de stewardess, „en nu Lis en Tom Tinford. Jullie zitten vooraan rechts. De stewardess voor dat gedeelte, juffrouw Brent, zal jullie je plaatsen wijzen."

Lis en Tom liepen door het middenpad van het vliegtuig, zich verbazend over de enorme ruimte binnen. Omdat zij de laatsten waren die aan boord kwamen, waren bijna alle plaatsen al bezet. Het leek hun alsof zij door de gang liepen van een grote autobus. Er waren drie plaatsen naast elkaar aan iedere kant van het middenpad, boven deze plaatsen was een aantal kleine knoppen en boven de knoppen was weer een brede plank om wat kledingstukken en tassen op te leggen.

Juffrouw Brent wees hun de plaatsen



Toen liepen zij achter de andere passagiers aan . . .

aan de rechterkant van de gang, pakte hun jassen en mutsen aan en borg ze netjes op.

Toen Lis en Tom zaten, toonde de stewardess hun hoe zij hun riemen moesten vastmaken en hoe de knopjes werkten. Een was voor een lichtje, als zij wilden lezen; het tweede was voor een ventilatierooster, zodat ze, als ze het wilden, wat frisse lucht konden krijgen; en de derde was een belletje als ze de steward of de stewardess nodig zouden hebben.

Dan was er nog een kleine knop aan de leuning van hun stoel. Wanneer je die indrukte, ging de stoel naar achteren kantelen, zodat hij precies een bed werd.

„Is het niet geweldig?" zei Lis en meteen drukte ze stevig op de knop. Gelijktijdig verloor ze bijna haar evenwicht en haar middel werd ingesnoerd, doordat ze de riem te stijf had vastgemaakt. Tom lachte en hielp vlug zijn zusje uit haar benarde positie.

„Het is nog veel geweldiger dan ik had gedacht," antwoordde Tom op Lis' vraag. „Ik had het me lang zo mooi niet voorgesteld. Zeg, wat is dat?" Hij boog voorover en pakte een grote papieren zak uit een stoffen zak, die aan de rug van de stoel vóór hem was bevestigd. Hij keek vragend naar Lis. Juffrouw Brent zag hem kijken en kwam lachend naar hem toe.

„Dat is voor het geval je luchtziek mocht worden," zei ze. „Maar er zijn tegenwoordig niet veel passagiers die de zakken nodig hebben. Alleen als ze te veel hebben gesnoept, natuurlijk."

„O juist, ja," zei Tom en hij kleurde een beetje.

Juffrouw Brent gaf de tweeling een fleurig boekje. „Daar staat de hele reis in beschreven," verklaarde ze. „Dan weten jullie precies hoe we gaan. Kijk!" Ze sloeg de blaadjes om. Op ieder blaadje was een kaartje.

„Zürich is de eerste stopplaats; dan Istanboel, Karachi, Calcutta, Singapore, Djakarta, Darwin en tenslotte Sydney. Jullie gaan toch mee tot Sydney, hè?"

Ze knikten, beduusd door alle nieuwe indrukken. Opeens voelden ze zich wat bedroefd omdat zij Engeland gingen verlaten en Lis werd als het ware overspoeld door een golf van heimwee. Juffrouw Brent zag het waarschijnlijk wel, want ze zei vlug: „We kunnen nu ieder moment gaan vertrekken. Zien jullie dat verlichte bordje boven de deur: „Niet roken, riemen vastmaken"? Als we van de grond los zijn, gaat dat lichtje uit en dan kunnen jullie wat rondlopen. We hebben een bibliotheek aan boord en stapels spelletjes. Ik zal jullie laten zien waar alles ligt en dan nemen jullie maar wat je wilt. Hebben jullie trek in een glas sinaasappelsap, als we in de lucht zijn?'

„Alstublieft," zei Lis, hoewel ze nog haar buik vol thee had. Maar juffrouw Brent was zo vriendelijk, dat ze haar niet graag wilde teleurstellen.

Ze maakten het zich gemakkelijk in hun stoelen en keken uit het raam. Lis zat naast het raampje, ze had een prachtig uitzicht over het vliegveld. Het leek haar haast een onmogelijkheid, dat zo'n geweldig groot, zwaar vliegtuig de lucht in kon. Maar daar gingen de motoren draaien en meteen stond de steward



„Een afscheidscadeau?" vroeg hij vriendelijk.

naast hen met een doos vol snoepjes.

„Neem er maar een paar en zuig erop als we starten," adviseerde hij. „Anders gaan je oren suizen." Ze begrepen absoluut niet wat hij bedoelde, maar ze namen de snoepjes en begonnen te kauwen.

Het vliegtuig begon te taxiën: het ging tamelijk langzaam. Aan het eind van de startbaan draaide het. En toen ging het sneller en sneller.

Tom bemerkte dat hij ook steeds sneller ging kauwen. Wat gek, hij had nooit gedacht dat de gebouwen van het vliegveld zo klein waren! Waren dat vader en moeder en de anderen, die daar wuifden? Hij zwaaide wild terug.

„We zijn in de lucht," fluisterde Lis in Toms oor.

„Wel nee, we zijn nog op de grond. . . nee. Je hebt gelijk! We zijn in de lucht." Ze waren beiden verbaasd, want ze voelden niets van het stijgen. Ze keken als betoverd hoe de grond onder hen weg zonk en de huizen de afmetingen kregen van speelgoedhuisjes, waarlangs de wegen als lintjes kronkelden. Op de lintjes reden speelgoedauto's.

Een hele tijd keken ze door het raam, elkaar plaatsen wijzend, die zij kenden. En toen kwam juffrouw Brent met het sinaasappelsap. In gedachten verzonken dronken zij het op. Een klikje door de microfoon en toen hoorden ze de stem van de piloot. Hij vertelde, dat ze op zesduizend meter hoogte zouden vliegen met een snelheid van vijfhonderdvijftig kilometer per uur.

„De revolver," zei Lis opeens en veerde omhoog, terwijl ze Tom aankeek, die zat te peinzen.

„St," zei hij, „ik weet wel zeker, dat het verboden is om vuurwapens bij je te hebben, en je weet, dat we beloofd hebben geen verboden dingen te doen. Wat een geluk, dat niemand vroeg wat er in het pak zat."

„Laten we het eens uitpakken en kijken," zei Lis zacht. „Misschien is het niet zo'n grote en dan kunnen we hem ergens verstoppen."

Behoedzaam stond Tom op en zocht op de plank naar het pak; hij had het gevoel alsof iedereen naar hem keek, toen hij het voorzichtig aan Lis gaf. Met trillende vingers trok deze aan de touwtjes. En toen stond de steward opeens weer voor hun neus. Voordat zij er iets tegen konden doen, boog hij voorover en sneed met een zakmes de touwtjes door.

„Een afscheidscadeau?" vroeg hij vriendelijk. „Er zit vast iets moois in."

„Ja, och ja. . . tenminste, het zal niet zo veel bijzonders zijn," zei de arme Lis, die niet wist wat ze moest doen.

„O, het is een snertding," viel Tom snel in, terwijl hij vurig hoopte, dat er iemand om de steward zou bellen.

„Dus je weet wat het is?" zei de steward en hij leunde tegen de stoel. Zijn gezicht stond nieuwsgierig.

„Ja, ik bedoel: nee." Tom werd knalrood.

„Is het een doos lekkers?" vroeg de steward.

„Nee, ja, tenminste, ik. . ."

„Ik geloof niet dat je weet wat het is," zei de man.

WORDT VERVOLGD



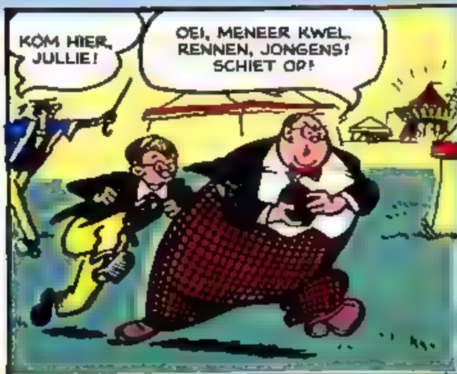
BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld





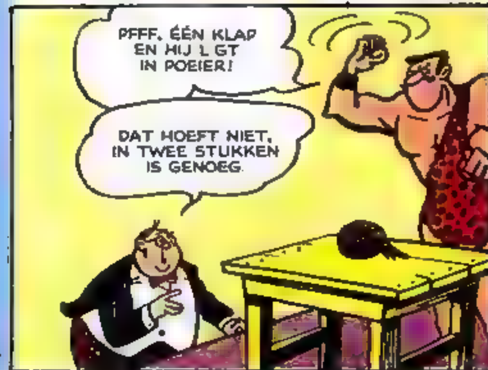










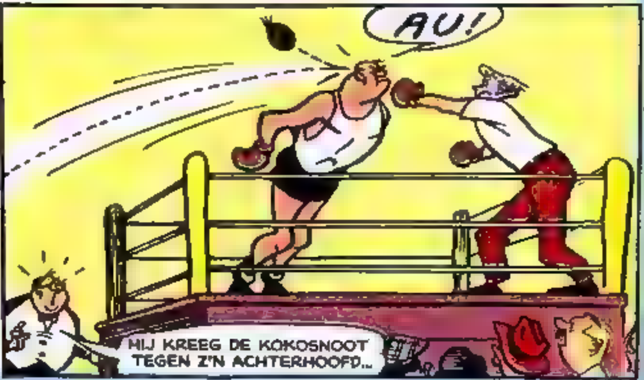
























RARE BIEFSTUK



Wat doe je, als je op reis door een vreemd land telkens, iedere dag opnieuw, hetzelfde gerecht krijgt voorgezet? Tenslotte vraag je aan de kelner of hij iets anders voor je heeft. Dat deed ook meneer Karel Elmendorf, die een grote reis door Spanje maakte De tocht was erg mooi, alleen het eten. In elk hotel, bij elke maaltijd kreeg hij schapevlees Nu vond hij één keer schapevlees best lekker, maar toen hij wekenlang niets anders kreeg, ging het toch echt wel vervelen Hij had op de duur dan ook heel veel trek gekregen in een mals biefstukje. Maar in het hotel, waar hij nu dineerde, kreeg hij alweer schapevlees voorgezet! Hij had er nu toch heus wel genoeg van, riep de kelner en vroeg

„Heeft u geen biefstukje voor mij?'

De kelner die er geen woord van verstond, haalde zijn schouders op en glimlachte beleefd. Meneer Elmendorf herhaalde zijn vraag, eerst in het Frans, toen in het Duits en tenslotte in het Engels, maar de kelner bleef glimlachen en deed verder niets!

Ten einde raad stond meneer Elmendorf op, liet zich op handen en voeten op de grond zakken en riep toen luid: boeoeoeoeoe... boeoeoeoe... boeoeoeoe... in de hoop, dat de kelner nu zou begrijpen, dat hij vlees van een koe wilde hebben

En ja, de kelner scheen het te begrijpen! Hij knikte nu tenminste verheugd van ja, riep zelf ten overvloede ook nog eens boeoeoe en verdween

Meneer Elmendorf ging weer zitten Nu zou hij eindelijk weer eens een heerlijk biefstukje te eten krijgen. Glimlachend bleef de reiziger wachten op de kelner, die overigens wel wat lang wegbleef Eindelijk, na bijna een half uur, kwam de man te voorschijn Met een brede glimlach stapte hij op meneer Elmendorf toe en met een grote zwaai legde hij een stukje papier voor de reiziger op tafel

Het was een entreebiljet voor het stieregevecht van de volgende dag ..



Vragen staat vrij...

DE RODE ZEE IN TWEEËN

Rigobert Antheunis in Axel is, nadat hij de film over de Tien Geboden had gezien, bar nieuwsgierig geworden naar de manier waarop de filmmakers het hebben klaargespeeld om het water van de Rode Zee uit elkaar te laten gaan, zodat de joden erdoor konden trekken.

Met absolute zekerheid kunnen wij er geen antwoord op geven, eenvoudig omdat wij er niet bij geweest zijn, toen de film gemaakt werd. Maar wij weten wel dat voor de scène in de Rode Zee een groot zwembad is gebruikt, met een inhoud van twintig miljoen liter water. Groot genoeg dus. En wij veronderstellen dat voor het uit elkaar gaande water de oude truc van terugdraaien is gebruikt. Dat wil zeggen: in het zwembad worden twee dammen gemaakt; in het gedeelte ertussen wordt het water weggepompt, daarna laat men de dammen tegelijkertijd doorbreken, zodat het water met geweld in het droge gedeelte stort. Er wordt dan een film opgenomen van het water dat in het zwembad stort, maar deze film wordt later van achteren naar voren gedraaid. Dan is het dus precies alsof het water uit elkaar wijkt en *omhoog* stroomt.

Het tafereel in de Rode Zee is dus wel gefilmd; het is niet getekend, zoals je broer dacht.

WAAR WOONT LOURENS PARKHOF?

Lourens Parkhof in Lekkerkerk heeft Sjors gevraagd wat zijn naam betekent. Wij hebben hem dadelijk per brief antwoord gestuurd, maar de brief is teruggekomen; Lourens had namelijk vergeten te schrijven in welke straat in Lekkerkerk hij woont en de post kon onze brief zonder volledig adres niet bezorgen.

Hij heeft anders wel een mooie naam! De betekenis van Lourens is: de zegepralende, de man met de lauwerkrans.

TAFELTENNIS

Gerard ten Brinke in Neede wil weten, hoe groot precies de speeltafel voor tafeltennis moet zijn. De officiële maten zijn: lengte 274 centimeter, breedte 152,5 centimeter. Het speelvlak van de tafel moet 76 centimeter boven de vloer staan.

DE MANDOLINE

Miep Meulpolder in Borssele speelt mandoline en wil graag iets weten over dit muziekinstrument.

Op de mandoline wordt al heel lang muziek gemaakt. In de zeventiende eeuw was het instrument reeds bekend en geliefd, vooral in Italië. Van dit land uit is het bekend geworden in andere landen van Europa. De mandoline was vóór die tijd veel groter; het instrument heette toen bandora of mandola, waarop reeds in de dertiende eeuw muziek gemaakt werd.

MET DE KOP IN HET ZAND

Hennie Sluimer te Terneuzen heeft gehoord dat struisvogels hun kop in het zand steken, wanneer ze bedreigd worden en gevaar zien naderen. Maar is dat wel waar?

Heeft Hennie wel goed geluisterd? Wanneer een struisvogel op de grond zit, bijvoorbeeld op zijn nest, dan is er niet veel meer te zien dan een donkere bult. De lange hals en de kop rusten op de grond en zijn niet zo gemakkelijk zichtbaar. In zekere zin kan hij dan niet zo gauw herkend worden en is hij dus beschermd tegen gevaar.

Misschien bedoelde degene die Hennie erover heeft horen praten dat ook. Een struisvogel die bij naderend gevaar zijn kop in het zand steekt — dat klopt niet met de werkelijkheid.

Hennie had bij de vraag geen adres opgegeven, zodat wij niet een brief met antwoord konden sturen.





SLOT

Met trillende handen probeerde hij de sloten. Tweemaal achtereen klonk er een felle tik; toen deed Ward Dickson met een bonzend hart het deksel open.

„Kijk. . ." zei hij.

Tommy Huggett keek. Zijn mond zakte open en zijn vriendelijk sproetengezicht werd zo bleek als Ward het nog nooit had gezien.

„De kroonjuwelen," fluisterde hij.

Ward knipte zijn zaklantaarn aan. Het licht viel op een kroon en deed de kostbare juwelen fonkelen. Tommy Huggett zag de gouden sporen, die eens aan de voeten van koning Harold hadden gezeten, en de beroemde smaragden keten van Hendrik VIII.

„De kroonjuwelen," herhaalde hij. „Ward, droom ik?"

Ward Dickson nam een van de sporen uit de koffer en liet hem in zijn zak glijden. „Nee, Tommy," zei hij, „je bent klaar wakker. We moesten maar als de wind naar Glenwood gaan, vind je niet?"

„Ja," zei Tommy Huggett, „dat lijkt me het beste." Hij volgde Ward, die naar het hek was gelopen, juist wilde hij zijn vriend naar boven helpen, toen op het grind van Mornatt



De geheimzinnige koffers

Castle haastige voetstappen klonken

„Vlug," siste Ward, „er komt iemand aan."

Tommy duwde hem naar boven en toen Ward schrijlings op de omheining zat, greep hij Tommy's polsen en begon hem op te hijsen.

„Hee daar!" riep een stem, „blijf staan jullie!"

Ward liet zich aan de andere kant naar beneden vallen en Tommy sloeg zijn been over de rand. Net toen hij sprong, knalde er een schot

„Lafaard!" gromde Ward. „Lopen, jò!"

Ze begonnen in de richting van het bos te rennen en intussen werd achter hen opnieuw geschoten

Toen Ward achterom keek, zag hij iemand bij het hek staan, in wie hij in het donker de huisknecht dacht te herkennen. Blijkbaar begreep de man dat hij geen kans meer had om de vluchtelingen te raken, want hij draaide zich om en verdween haastig in het park.

„Deze kant op, Ward," zei Tommy Huggett. „Als we van de weg vandaan blijven, krijgen ze ons nooit te pakken in het donker."

Ze liepen over het veld in de richting van Glenwood Eenmaal bleef Ward met zijn voet achter een wortel haken, maar doordat hij snel zijn armen uitstak, wist hij de val te breken. Een ogenblik dacht hij erover zijn zaklantaarn te gebruiken, maar toen hij aan de schoten dacht, deed hij het toch maar niet.

Eindelijk bereikten de jongens het dorp Glenwood was een plaats, waar niet veel bijzonders gebeurde en op dat uur van de avond was er dan ook maar één man op de politiepost. Dat was wachtmeester Doyle, die verwonderd opkeek toen de twee vrienden het vertrek binnenstormden

„Wachtmeester," hijgde Tommy, „lord Mornatt... Ze hebben op ons geschoten..."

Ward Dickson liet zich op een stoel vallen en haalde diep adem.

„We hebben de kroonjuwelen gevonden," zei hij.

Wachtmeester Doyle zette zijn bril af.

„Jongeman," zei hij, „jij bent een kleinzoon van mevrouw Steele, is het niet? Ik ken je wel. Maar als je dacht dat je hier de boel op stelten kunt zetten met rare verhaaltjes..."

Ward haalde de gouden spoor van koning Harold te voorschijn. „Kijk, wachtmeester," zei hij. „Als u de rest te pakken wilt krijgen, zult u heel vlug moeten zijn."

„Asjeblieft!" zei de politieman. Hij stond haastig op en wilde met hen meegaan, maar plotseling schoot hem iets te binnen.

„Zei je dat ze gewapend waren?" vroeg hij aan Tommy

„Jawel, wachtmeester," bevestigde die. „Er is twee keer op ons geschoten."

„Zo," zei Doyle. Hij trok een la open en haalde een glanzende revolver te voorschijn. „Vooruit," commandeerde hij

Ze gingen naar het huis van de burgemeester, die juist naar bed wilde gaan.

„Vlug, meneer Milton, uw auto," verzocht de wachtmeester. „Ik zal het u onderweg wel vertellen. We hebben geen minuut te verliezen."

Burgemeester Milton kende wachtmeester Doyle bijna twintig jaar en in al die tijd had hij hem nog nooit opgewonden gezien. Zonder iets te vragen rende hij dan ook naar de garage en een minuut later stoof de wagen het hek uit

„Welke kant op?" vroeg de burgemeester

„Naar Mornatt Castle," antwoordde de wachtmeester

„Moeten we Webb niet ophalen?"

„Geen tijd, meneer Vertel jij maar wat er aan de hand is, Huggett."

Tommy deed zijn verhaal en toen hij zweeg, schudde burgemeester Milton sprakeloos het hoofd.

„Lieve goedheid," zei hij eindelijk. „Je bent er toch wel heel zeker van, Huggett? Was het lord Mornatt wel, die erbij was?"

„Daar ben ik zeker van, meneer," antwoordde Tommy. „We zaten geen drie meter van ze af."

De burgemeester drukte het gaspedaal nog wat dieper in en wierp een blik in de verte, waar de bomen van Mornatt Castle reeds uit het donker opdoemden.

Met een scherpe bocht draaide de auto een zijpad op, dat naar de ingang van het park leidde. De wielen stonden nog niet recht, toen van de andere kant een grote zwarte wagen naderde, die hun met gedoofde lampen voorbijsuisde

„Daar gaan ze," zei Doyle. De burgemeester zette bliksemsnel zijn voet op het andere pedaal en remde zo krachtig, dat de auto een halve slag om zijn as maakte. Met piepende banden draaiden ze en nu begon de achtervolging van de zwarte wagen, die inmiddels een flinke voorsprong had gekregen.

Zonder aarzelen stuurde Milton de wagen naar links. Ze reden nu op het pad, dat een eind verderop de hoofdweg kruiste; zodra hij de viersprong had bereikt sloeg de burgemeester opnieuw linksaf.

„Bent u er zeker van dat ze die kant op zijn?" vroeg Doyle.

Zijn chef knikte. „Tien tegen één dat ze in Londen proberen te komen," zei hij. „Als je je verbergen wilt, kun je dat het best in een grote stad doen."

Hij boog zich over het stuur, de wijzer van de snelheidsmeter kroop met kleine rukjes naar rechts.

Negentig reden ze nu. Het werd al gauw meer dan honderd.

Burgemeester Milton tuurde onafgebroken voor zich uit, waar de felle koplampen het asfalt van de verkeersweg beschenen.

„Als ze geen zijweg inslaan, krijgen we ze te pakken," zei hij tegen de wachtmeester. „Ik ken de wagen, waarin ze rijden. Meer dan negentig haalt ie niet."

Een half uur ging er voorbij, waarin Ward en Tommy op de achterbank zaten te wippen van spanning. Toen werden in het licht van de koplampen de omtrekken van een grote zwarte wagen zichtbaar, die zonder verlichting over de weg snelde.

„We hebben ze," zei Doyle. Hij haalde zijn revolver te voorschijn en deed de veiligheidspal naar achteren.

„Voor alle zekerheid," lichtte hij toe.

„Liever niet, als je het voorkomen kunt," antwoordde de burgemeester. Hij stuurde de wagen naar rechts; Ward begreep dat hij de vluchtelingen wilde inhalen en ze op die manier de pas afsnijden.

Maar ook de man aan het stuur van de voorste wagen had de beweging begrepen. Hij wist dat hij over de weg niet ontkomen kon. Zijn laatste kans was het open veld daarnaast, dat een paar honderd meter verder in een dicht bos overging.

Met een onverwachte ruk liet hij de auto naar rechts draaien. Maar te laat zag hij het stenen kilometerpaaltje, dat



. . . en sloeg driemaal over de kop . . .

half tussen het gras aan de kant van de weg stond.

De zwarte auto draaide als een tol om zijn as, miste op een decimeter na de andere wagen en sloeg driemaal over de kop, waarna hij met de wielen omhoog bleef liggen.

Toen de achtervolgers bij de verongelukte wagen kwamen, wierp wachtmeester Doyle een blik naar binnen en borg vervolgens zijn wapen op.

„Ik ben bang dat de ene dood is, burgemeester," zei hij. „Hij heeft een koffer op z'n hoofd gekregen. Maar het schijnt dat Mornatt nog leeft."

Hij trok met veel moeite het portier open, dat door de schok ontzet was.

„Hela, mylord," zei hij, „bent u gewond?"

Tot zijn verwondering kroop lord Mornatt zonder hulp uit de auto. Hij ging duizelig in het gras liggen en betastte zijn pols, die hem veel pijn scheen te doen.

De burgemeester boog zich over hem heen en keek hem ernstig aan.

„Ik moet u arresteren, lord Mornatt," zei hij. „Het is mij onbegrijpelijk dat iemand als u in een dergelijke zaak betrokken is, maar dat is iets waarmee de rechter zich later bezig zal moeten houden."

Een kwartier later hief de man in het gras zijn hoofd op. „Mijn naam is Finnley," zei hij zacht. „William Finnley. Ik hoef het niet langer te verzwijgen, ik zit erin!". .

Wachtmeester Doyle wierp een blik op zijn chef.

„Hij heeft zich blijkbaar erger bezeerd dan ik dacht, meneer. Misschien een hersenschudding. Dan zeggen ze wel meer rare dingen."

De gevangene schudde het hoofd.

„Ik weet heel goed wat ik zeg, wachtmeester. Aan mijn hoofd mankeert niets."

Burgemeester Milton ging naast de gewonde op de grond zitten.

„Als uw hoofd in orde is, praat dan geen onzin, mylord," zei hij. „Meneer Doyle en ik kennen u immers sinds u een jongen was. Ik was hier al burgemeester, toen uw vader nog leefde."

De man die naast hem zat, glimlachte.

„Dat was de vader van Cyril Mornatt, meneer. Mijn eigen vader stierf toen ik drie jaar oud was. Luister, meneer Milton, dan zal ik u alles vertellen."

Hij streek over zijn voorhoofd en ging moeizaam overeind zitten.

„Twaalf jaar geleden zat ik in Bengalen," begon hij. „Ik was daar luitenant bij de lanciers en in hetzelfde regiment diende een officier, die zoveel op mij leek, dat ze ons de tweelingen noemden.

We hadden al spoedig vriendschap gesloten; onze grote gelijkenis was er de oorzaak van dat we menige grap uithaalden zonder dat iemand er ooit achter kwam wie van ons tweeën die op z'n geweten had."

Burgemeester Milton en de wachtmeester keken elkaar aan.

„Hoe was de naam van die andere officier?" vroeg Doyle.

„Zijn naam was Mornatt," antwoordde de ander. „Cyril Mornatt, de enige zoon van lord Mornatt van Glenwood."

„O!" zei de burgemeester. „Vertel verder."

Finnley knikte. „Ik zei dus dat we de beste vrienden waren," vervolgde hij. „Vaak hadden we lange gesprekken samen. Cyril vertelde me alles over het leven in Glenwood. Zo vaak hoorde ik die verhalen, dat ik tenslotte bijna even goed als hijzelf wist hoe Glenwood en het kasteel van zijn vader er uit zagen; ook kende ik, zonder ze ooit te hebben gezien, de meeste mensen die er woonden.

Toen kwam er op zekere dag een telegram; lord Mornatt, de vader van Cyril, had op de jacht een ongeluk gehad en was aan de gevolgen overleden. Mijn vriend was nu dus heer van Glenwood.

U begrijpt dat Cyril niet langer in Bengalen kon blijven. Het kasteel en de andere bezittingen moesten beheerd worden en er zat dus niets anders op dan dat hij ontslag nam uit de dienst.

Ik was erg verdrietig bij het idee dat ik mijn beste vriend zou kwijtraken, maar tot mijn grote vreugde stelde Cyril me voor om met hem mee te gaan naar Engeland. Hij zou me als rentmeester van zijn landerijen aanstellen; zo hoefde er dus geen eind aan onze vriendschap te komen.

Helaas zou alles anders aflopen dan we gedacht hadden. Kort nadat we ons ontslag uit de dienst hadden genomen en

slechts een week voordat we naar Engeland zouden vertrekken, werd Cyril plotseling ziek. Eerst zag het er naar uit dat het niets bijzonders was, maar kort daarop verergerde zijn toestand en twee dagen voor ons vertrek stierf hij."

Finnley zweeg een ogenblik. Toen zei hij: „U begrijpt hoe wanhopig ik was. Ik had mijn beste vriend verloren en de prachtige betrekking die hij me had beloofd, zou ik nu mislopen. In Bengalen wilde ik niet blijven en ik besloot dus toch naar Engeland te gaan en daar werk te zoeken. Cyril werd in Bengalen begraven en omdat ik hem het best gekend had, zou ik het bericht van zijn dood aan zijn verwanten in Engeland overbrengen."

Hij zweeg opnieuw en betastte met een bleek gezicht zijn pols.

„En wat gebeurde er verder?" vroeg Milton in spanning.

„Dat zult u al begrepen hebben," antwoordde Finnley. „Ik verzeker u, dat ik met de beste bedoelingen naar Glenwood ging, maar toen ik daar aankwam, begroette iedereen mij als lord Mornatt. Zelfs de bedienden op het kasteel, die de lord gekend hadden toen hij nog een kind was, zagen niet dat ze een ander voorhadden.

De verhalen die Cyril me verteld had, kwamen me goed van pas, want ik kende iedereen en niemand verwonderde er zich over, als er eens iets was dat ik niet meer wist. Tenslotte was Cyril bijna vier jaar weggeweest en dan vergeet je sommige dingen natuurlijk."

„Dus," zei burgemeester Milton, „u hebt hier al die jaren voor lord Mornatt gespeeld?"

„Zo is het," bevestigde Finnley. „En waarschijnlijk zou niemand ooit achter de waarheid zijn gekomen, als die ongelukkige Hardy niet was verschenen.

Owen Hardy had in Bengalen in hetzelfde regiment gediend als Cyril en ik. Hij was daar oppasser en kende ons beiden heel goed; hij wist ook, dat Cyril in Howrah was gestorven.

Toen zijn diensttijd om was, ging hij naar Engeland terug. Blijkbaar was hij uit nieuwsgierigheid eens naar Glenwood gekomen en het ongeluk wilde dat hij mij daar zag, terwijl ik het kasteel uitkwam.

Van die dag af was ik in zijn macht. Hij kwam op het kasteel, zogenaamd als huisknecht, maar in werkelijkheid deed hij precies wat hij wilde; als ik er iets van zei, dreigde hij me te zullen verraden.

Owen was een schurk. Of hij ooit een misdaad heeft gepleegd, weet ik niet, maar hij was maar weinig beter dan zijn broer Gill, die als jongen al in de gevangenis kwam.

Toen Gill veroordeeld werd omdat hij op die agent had geschoten, was Owen woedend. Hij wilde wraak nemen en ik moest hem daarbij helpen of ik wilde of niet.

U weet niet hoe verschrikkelijk ik het vond, meneer Milton. Een paar maal heb ik erover gedacht om naar de politie te gaan en precies te vertellen wat Owen van plan was, maar dan zou ik mezelf ook in moeilijkheden hebben gebracht. Ik heb met hem meegedaan en wat er verder gebeurd is, weet u. Ik ben blij dat ik eindelijk alles verteld heb."

Finnley zweeg en liet zich uitgeput in het gras zakken.

Burgemeester Milton keek naar zijn gevangene. „U hebt een grote fout gemaakt," zei hij, „en de straf daarvoor zult u moeten dragen. Ik hoop dat de rechters begrip voor u zullen hebben."

Hij hielp de gewonde man in zijn auto en intussen laadde wachtmeester Doyle de beide koffers over.

„Zijn dat ze?" vroeg hij aan de jongens.

„Ja, meneer," zei Ward, „dat zijn ze."

Doyle kroop tussen de kostbare koffers en ook de anderen stapten in.

„Gaan we nu naar Glenwood, burgemeester?" vroeg Tommy Huggett.

Milton schudde het hoofd. „We gaan naar Londen. Hoe eerder de zaak opgelost is, hoe beter. Onderweg sturen we wel een mannetje naar die andere wagen."

Ward Dickson zuchtte. „Dan ga je naar Glenwood om eens rustig vakantie te houden en eer je het weet, zit je weer in de drukte!"

Burgemeester Milton grinnikte.

„Je zult het nog veel drukker krijgen dan je lief is, mannetje," voorspelde hij. „Ze zullen je nog wel het een en ander willen vragen."

Hij gaf gas en terwijl de wachtmeester zijn armen om de koffers sloeg alsof hij ze nooit meer los wilde laten, stoof de wagen met grote snelheid in de richting van de hoofdstad.

Het was nog maar nauwelijks licht de volgende morgen, toen Ward Dickson ergens op een Londense hotelkamer wakker werd. Hij ging overeind zitten en luisterde naar de kreten die van de straat naar hem opklonken.

„Extra-editie! Extra-editie! Lees de fantastische ontknoping van de juwelenroof! Lees het laatste nieuws!"

In het bed naast hem knipperde Tommy Huggett verward met zijn ogen.

„Is er iets bijzonders gebeurd?" vroeg hij.

„Het schijnt van wel," zei Ward. „Iets met juwelen, geloof ik."

„O," zei Tommy slaperig. „Nou, dat hoor ik dan straks wel."

Hij draaide zich om en sliep rustig verder.



„Extra-editie! Lees de fantastische ontknoping van de juwelenroof!"

WIE PUZZELT ER MEE?

WAT HOORT BIJ WIE?



Vijf kinderen uit vijf verschillende landen hebben met elkaar gespeeld. Nu zij even gaan rusten, blijkt dat hun spullen door elkaar geraakt zijn. Het is echter niet zo moeilijk om voor iedereen het zijne uit te zoeken, want het is gemakkelijk genoeg om bijvoorbeeld het edelweissbloempje (5) aan het jongetje uit Zwitserland (B) te geven. Hoe moeten de andere voorwerpen nu verdeeld worden?

WANNEER LEEFDEN ZIJ?

Hieronder staan de namen van tien beroemde personen, die vóór of ná het jaar 1800 leefden. Je kunt erachter invullen hoe je denkt, dat het is. Als je dan later het aantal juiste antwoorden optelt, heb je meteen het cijfer dat je verdient. Met een 6 heb je natuurlijk voldoende.

		Voor 1800	na 1800
1	Hugo de Groot	....	....
2	Marco Polo	...	....
3	Napoleon III	....	....
4	Witte de With	....	....
5	F. Mendelssohn Bartholdy	....	....
6	D. Livingstone	....	....
7	I. Newton	....	....
8	J. C. J. van Speijk	....	....
9	Jules Verne	....	....
10	Godfried van Bouillon	....	....

OPLOSSING VAN DE PUZZEL UIT ONS VORIG NUMMER

Botenpuzzel

```
          R
    S     O
  S C H O E N E R       G
    H     I         P R A U W
  J O L   B O T T E R   L
B   K     O   J     A   J
A R K     O   A   K A N O
R   E     T   L     M   E
K   R         K         N
```

DIKKIE DAPPER







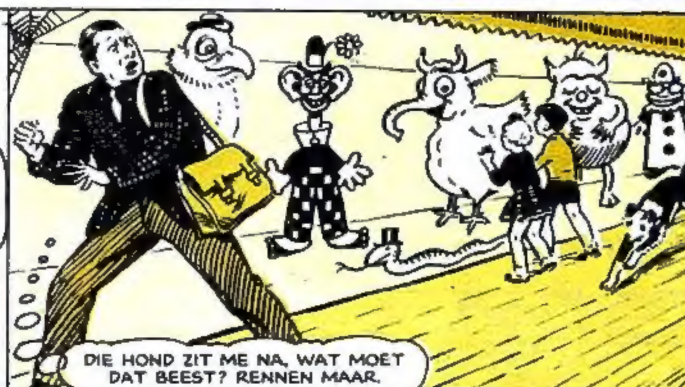
LASSIE VAN DE BEUKENHOEVE





















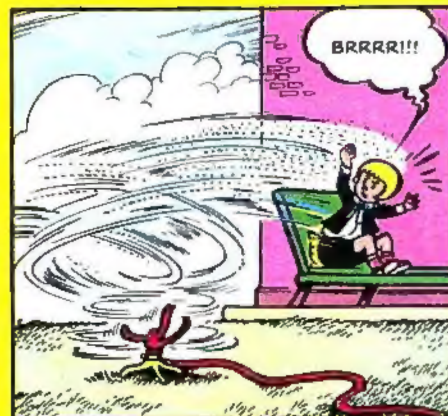


























Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.